

РЕШЕНИЕ

№ 4904

гр. София, 16.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в открито заседание на 12.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **10977** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 233 от Закона за Министерството на вътрешните работи.

Образувано е по жалба от М. В. М. срещу заповед № з-12185/24.09.2012 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи, с която за извършено нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) и за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и по чл. 227, ал. 1, т. 10 (извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение) от Закона за Министерството на вътрешните работи, за които се предвижда налагане на дисциплинарно наказание уволнение съобразно чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи и съобразно чл. 230, ал. 2 и чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, на М. В. М. – водач в група ОДЧ към 6 РУП в СДВР, категория Е – I степен, е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът – директорът на СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон и при спазване на административнопроизводствените правила за

издаването му.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед № з-12185/24.09.2012 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи за извършено нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) и за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и по чл. 227, ал. 1, т. 10 (извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение) от Закона за Министерството на вътрешните работи, за които се предвижда налагане на дисциплинарно наказание уволнение съобразно чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи и съобразно чл. 230, ал. 2 и чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, на М. В. М. – водач в група ОДЧ към 6 РУП в СДВР, категория Е – I степен е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение. Дисциплинарното наказание уволнение е наложено поради това, че на 11.05.2012 г. около 11.00 ч. полицаи М. В. М. – водач на оперативен автомобил в група ОДЧ при 6 РУП в СДВР е опитал да въздейства и осуети извършвана полицейска проверка от полицейски инспектор Е. И. Н. и младши полицейски инспектор М. Н. П. на лек автомобил марка „Пежо 106” с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от И. К. К.. К. е отказал да му бъде извършена проверка, предложил подкуп на полицаите Н. и П. и след отказа им да го приемат е провел телефонен разговор с полицаи М. В. М., който е пристигнал на мястото на извършваната проверка – жк. Хиподрума пред бл. 193 със служебен автомобил модел „Опел А.”, червен на цвят и поставена сигнална лампа на тавана. Полицай М. В. М. е опитал да повлияе на колегите си и предложил „да се направи нещо”, да се видят в друг ден с проверяваното лице, за да им се отплати, като е изтъкнал пред колегите си „близките си отношения” с проверявания К.. Служителите Н. и П. категорично отказали, при което М. В. М. си тръгнал. В хода на извършена проверка в присъствието на полица М. В. М., в багажното отделение на проверявания автомобил на К. полицейските служители са констатирали наличие на голямо количество акцизни стоки без бандерол (цигари). Двамата полицейски служители докладвали за случая на прекия си ръководител в 06 РУП в СДВР, запазили местопроизшествието до пристигане на служители от 6 РУП в СДВР – П. „Пума”, ДОГ с разследващ полицай и служители от група наркотици, които извършили оглед на автомобила и жилището на И. К.. Впоследствие К. бил задържан за срок от 24 часа в 06 РУП в СДВР и спрямо него било образувано досъдебно производство. Дисциплинарното производство срещу М. В. М. било образувано със заповед № з-8809/04.07.2012 г. на директора на СДВР, по предложение рег. № 30210/03.07.2012 г., определен е дисциплинарно разследващ орган. С посочената заповед служителят е уведомен за правото си да дава обяснения и да представя доказателства. За допуснатото дисциплинарно нарушение М. В. М. е поканен на даде писмени обяснения с покана рег. № 32490/09.07.2012 г., в която са посочени датата, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението и разпоредбите, които се считат за нарушени. Поканата е била връчена на служителя на 09.07.2012 г. Служителят е дал писмените си обяснения на 11.07.2012 г., в които е

отразил, че не е запознаван никога с Етичния кодекс за поведение на служителите в Министерството на вътрешните работи, не е извършил посочените нарушения, не е злоупотребил със служебното си положение. Посочва, че на 11.05.2012 г. при пристигането си пред [жилищен адрес] липсвал осигурен свидетел съгласно чл. 70 от Закона за Министерството на вътрешните работи, за да започне полицейската проверка на автомобила на И. К., посочва, че именно той е убедил И. К. да окаже съдействие на колегите му и го помоли да отвори багажника, в резултат на което били открити и цигарите без бандерол. Посочва, че действително на 11.05.2012 г. около 11.00 ч. е получил обаждане от И. К., което е било по настояване на съпругата му И. Н., която била обезпокоена от неправомерната проверка, осъществявана от двамата полицейски инспектори. Посочва, че познава И. Н. от около 5 години като служител в [община] село, включително и нейните родители, а чрез нея познава и съпруга ѝ И. К.. В т. 10 от дадените писмени обяснения посочва, че пред проверяващите, за да прикрие И. Н. (да не се изложи пред [община] село, в която работи) по нейна молба в показанията си бил посочил, че случайно е минавал пред бл. 193. От събраните по делото доказателства се установява, че служителят е бил изслушан, за което е съставен протокол за изслушване на служител, извършил дисциплинарно нарушение, рег. № 33052/11.07.2012 г. От дисциплинарно разследващия орган е изготвено становище до директора на СДВР, рег. № 35892/27.07.2012 г., в което същият е предложил на М. В. М. да се наложи дисциплинарно наказание уволнение и на основание чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи да бъде прекратено служебното му правоотношение. На 23.07.2012 г. до директора на СДВР, в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР, е изготвена обобщена справка от дисциплинарно разследващия орган относно образуваното дисциплинарно производство по заповед рег. № з-8809/04.07.2012 г., като е направено заключението, че служителят е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавния служител в МВР, правилата за поведение, посочени в т. 7, т. 8, т. 13, т. 31 и т. 33 от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, утвърден със заповед на министъра на вътрешните работи № Из – 453/2011 г. Деянията са квалифицирани като тежко дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 и чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, вр. чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР. В резултат на изготвеното становище и обобщената справка от определения дисциплинарно разследващ орган, директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи е приел, че служителят е извършил нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) и за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и по чл. 227, ал. 1, т. 10 (извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение) от Закона за Министерството на вътрешните работи, за които се предвижда налагане на дисциплинарно наказание уволнение съобразно чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи и съобразно чл. 230, ал. 2 и чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, на М. В. М. – водач в група ОДЧ към 6 РУП в СДВР, категория Е – I степен е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху заповедта, същата е получена от жалбоподателя лично, срещу подпис на 11.10.2012 г., жалбата е подадена чрез административния орган на

23.10.2012 г., в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 245, ал. 1, т. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи служебното правоотношение с държавния служител се прекратява при налагането на дисциплинарно наказание „уволнение”. Съгласно чл. 224, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи като дисциплинарно нарушение се определя неспазването на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР. Съгласно чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи тежки нарушения на служебната дисциплина, за които се налага дисциплинарно наказание уволнение са превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица, както и извършването на други тежки дисциплинарни нарушения. Другите тежки нарушения на служебната дисциплина по смисъла на чл. 227, ал. 1 т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи, които са несъвместими с оставането на служба в МВР и за които задължително се налага дисциплинарно наказание „уволнение” са посочени в чл. 230, ал. 2, т. 1-4 от ППЗМВР, като съгласно т. 4 от посочения текст това са и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители, с които се уронва престижът на службата, като каквото деяние е определено поведението на жалбоподателя в настоящето производство. От събраните в рамките на административното производство доказателства, които съгласно чл. 171, ал. 1, изр. от АПК имат сила и пред съда се установява, че на 11.05.2012 г. около 11.00 ч. полицаи М. В. М. – водач на оперативен автомобил в група ОДЧ при 6 РУП в СДВР е опитал да въздейства и осуети извършвана полицейска проверка от полицейски инспектор Е. И. Н. и младши полицейски инспектор М. Н. П. на лек автомобил марка „Пежо 106” с ДК [рег.номер на МПС] , управляван от И. К. К.. К. е отказал да му бъде извършена проверка, предложил подкуп на полицаите Н. и П. и след отказа им да го приемат е провел телефонен разговор с полицаи М. М., който е пристигнал на мястото на извършваната проверка – жк. Хиподрума пред бл. 193 със служебен автомобил Опел А., червен на цвят и поставена сигнална лампа на тавана. От събраните по делото доказателства се установява, че полицаи М. В. М. е опитал да повлияе на колегите си и предложил „да се направи нещо”, да се видят в друг ден с проверяваното лице, за да им се отплати, като е изтъкнал пред колегите си „близките си отношения” с проверявания К.. Служителите Н. и П. категорично отказали, при което М. М. си тръгнал. В хода на извършена проверка в присъствието на М. М., в багажното отделение на проверявания автомобил полицейските служители са констатирали наличие на голямо количество акцизни стоки без бандерол (цигари). Двамата полицейски служители докладвали за случая на прекия си ръководител в 06 РУП в СДВР, запазили местопроизшествието до пристигане на служители от 6 РУП в СДВР – П. „Пума”, ДОГ с разследващ полицаи и служители от група наркотици, които

извършили оглед на автомобила и жилището на И. К.. Така установените обстоятелства се потвърждават и от разпитите на лицата Е. И. Н. и М. Н. П., дадени в хода на образуваното досъдебно производство ЗМ 15138/2012 г. По този начин действията на полицаи М. М. правилно са определени като несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, посочени в раздел I, т. 7 (държавният служител пази доброто име на институцията, която представлява), като същите са станали достояние на служители от 6 РУП в СДВР – „Териториална полиция”, „Противодействие на криминалната престъпност”. Действията на полицаи М. В. М. са определят и като такива в нарушение на т. 8 от посочените правила (държавният служител насърчава хората да спазват закона като дава личен пример с поведението си), докато от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е демонстрирал и посочвал пред колегите си близки отношения с проверяваното лице К.. Действията на полицаи М. М. се определят и като такива в нарушение на т. 13 (държавният служител не злоупотребява с правомощията си, разчитайки, че няма да му бъде наложена санкция в качеството му на орган на властта), докато от събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е пристигнал на мястото на извършваната полицейска проверка със служебен автомобил и полицейски обозначения – поставена сигнална синя лампа, а действията му (използването на думите „не може ли де се направи нещо”) са в несъответствие с раздел III, т. 31 (държавният служител е неподкупен и не се възползва от правомощията си и служебното си положение, с цел лично облагодетелстване или с друга користна цел), както и т. 33в (държавният служител не посредничи за получаване от друго на облага, за да бъде извършено или да не бъде извършено действие по служба) – от събраните по делото доказателства се установява, че М. М. е предложил на проверяващите полицаи да се срещнат с К. в друг ден, за да им се разплати – т. 33г (държавният служител не участва в корупционни прояви). С оглед задачите и дейността на Министерството на вътрешните работи законодателят е разширил дисциплинарната отговорност на държавните служители в Министерството на вътрешните работи и изисква определено поведение от тях не само във връзка с изпълнение на служебни задължения, а и в обществения живот, в работно и в извънработно време и извън местоработата. Следователно дисциплинарна отговорност се ангажира и в случаите на действия, с които са допуснати правонарушения по други действащи в държавата закони (извън Закона за Министерството на вътрешните работи) или са морално укорими, дори когато деянието не е свързано с изпълнение на служебни задължения. Така отговорността на държавните служители в Министерството на вътрешните работи е различна от дисциплинарната отговорност по действащия Кодекс на труда, като нарушенията на установения обществен ред представляват нарушение на служебната дисциплина и са основание за дисциплинарна отговорност, независимо от това дали е налице основание и за наказателна или

административно наказателна отговорност. С действията си жалбоподателят е нарушил вътрешноведомствени разпоредби, забраняващи такова поведение. Последното несъмнено уронва и престижа на Министерството на вътрешните работи. Към датата на деянието министърът на вътрешните работи е утвърдил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР, като съгласно чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР нарушаването на етичните правила за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, с което се уронва престижът на службата, представлява тежко дисциплинарно нарушение. Видно от представения списък, жалбоподателят е запознат със съдържанието на Етичния кодекс, поради което и безспорно е налице деяние несъвместимо с етичните правила на поведение. Относно второто основание визирано в разпоредбата на чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, а именно с деянието да се уронва престижът на службата, следва да се има предвид, че под "престиж на службата" се разбира авторитетът на служителите на Министерството на вътрешните работи пред обществото. Не е задължително да е уронен престижът на службата в министерството, а е достатъчно реално да застрашава с намаляване или загубване на доверие от страна на обществото в полицейската институция. Следователно, правилно административният орган е приел, че с поведението си държавният служител е нарушил Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи. От събраните по делото доказателства, протокол от 21.03.2011 г. се установява, че жалбоподателят е бил запознат с Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, поради което и оплакването в тази насока, съдържащо се в жалбата се определя като неоснователно.

Заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 246, т. 2, вр. чл. 228, т. 3 от Закона за Министерството на вътрешните работи заповедите за прекратяване на служебното правоотношение на държавните служители от категория Е (какъвто е настоящия случай) се издават от органите по чл. 186, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, сред които е и директорът на Столичната дирекция на вътрешните работи. В заповедта е посочено и правното основание за издаването ѝ – за извършено нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) и за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и по чл. 227, ал. 1, т. 10 (извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение) от Закона за Министерството на вътрешните работи, за които се предвижда налагане на дисциплинарно наказание уволнение съобразно чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството, същата е мотивирана – посочено е, че служебното правоотношение с държавния служител се прекратява поради това, че с действията и поведението си на 11.05.2012 г., жалбоподателят в настоящето

производство е нарушил етичните правила, визирани в глава II, раздел I, т. 7 и т. 8, т. 13, раздел III, т. 31, т. 33в и т. 33г от Етичния кодекс за поведение на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.

Заповедта отговаря на изискванията на чл. 269 от ППЗМВР – посочено е наименованието на органа, който я издава, правните и фактическите основания за издаването ѝ и разпоредителна част, в която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнение. Заповедта е връчена при спазване на изискванията на чл. 232, изр. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи – връчена е срещу подпис на държавния служител с отбелязване на датата на връчването. Същата е връчена и в съответствие с чл. 248 от Закона за Министерството на вътрешните работи – служителят лично е отбелязал върху нея, че не се намира в отпуск по време на освобождаването му от служба. В съответствие с чл. 230, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи е образувано дисциплинарно производство със заповед на министъра на вътрешните работи и е открито дисциплинарно дело.

Спазена е и процедурата по налагане на дисциплинарното наказание – дисциплинарно наказващият орган е приел писмените обяснения на държавния служител, като по този начин е спазен чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, изготвена е обобщена справка за резултата от разследването, като в съответствие с чл. 243, ал. 3 от ППЗМВР извършителят е запознат срещу подпис и дата. При тези установени обстоятелства за проведена административна процедура при налагане на дисциплинарната отговорност на служителя настоящата инстанция приема, че доводите за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при постановяване на заповедта са неоснователни.

Заповедта е издадена при спазване на чл. 225 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Съгласно чл. 223, ал. 1 от ППЗМВР дисциплинираното нарушение се счита за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и за самоличността на извършителя, които обстоятелства дисциплинарно наказващият орган установява при изпълнение на административната процедура по чл. 229, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи. За случая дисциплинарно наказващият орган е постановил административната заповед за налагане на дисциплинарното наказание уволнение съгласно разпоредбата на чл. 225, ал. 1 от Закона за Министерството на вътрешните работи, като определеният със Заповед № з-8809/04.07.2012 г. дисциплинарно разследващ орган е приключил дисциплинарното производство в срока по чл. 244, ал. 1 от ППЗМВР със становище до директора на Столичната дирекция на вътрешните работи с рег. № 35892/27.07.2012 г. Това е датата, на която органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, разполага с достатъчно доказателства за извършеното нарушение и за самоличността на извършителя. Оспорената заповед съдържа реквизитите по чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР – в същата са

посочени извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата, въз основа на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 224, ал. 2, т. 4 (неспазване на правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР) и за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина по чл. 227, ал. 1, т. 7 (превишаване на власт или използване на служебното положение за лична облага или за облага на трети лица) и по чл. 227, ал. 1, т. 10 (извършване на друго тежко дисциплинарно нарушение) от Закона за Министерството на вътрешните работи, за които се предвижда налагане на дисциплинарно наказание уволнение съобразно чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от Закона за Министерството на вътрешните работи и съобразно чл. 230, ал. 2 и чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР, материалноправни предпоставки за това. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед на изхода на спора е основателно, като на ответника по спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на М. В. М. срещу заповед № з-12185/24.09.2012 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи в Министерството на вътрешните работи, като неоснователно.

ОСЪЖДА М. В. М., ЕГН [ЕГН], [населено място], [улица], [жилищен адрес] да заплати в полза на Столичната дирекция на вътрешните работи направените по делото разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ